

Arrest

nr. 260 544 van 13 september 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 30 april 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 maart 2021, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat J. COPPENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 augustus 2019 dienen verzoeksters een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet).

Op 19 maart 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeksters ter kennis gebracht op 1 april 2021. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.08.2019 werd ingediend en op datum van 19.01.2021 werd geactualiseerd door :

M., A. (R.R. ...)

Geboren te Jerevan op (...)1966

Meerderjarige dochter:

D., E. (R.R. ...)

Geboren te Jerevan op (...)2001

Nationaliteit: Armenië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat zij op 02.05.2010 in België aankwamen. Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 16.06.2011 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 22.12.2015 diende mijnheer D. K., vader van D. E. en ex-echtgenoot van mevrouw M., een tweede asielaanvraag in voor zichzelf en zijn dochter. Deze aanvraag werd afgesloten op 14.10.2016 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De duur van de asielpcedures – namelijk negen maanden voor de eerste en tien maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Uit het administratief dossier blijkt verder dat dhr. D. samen met D. E. op 19.09.2016 een asielaanvraag indiende in Duitsland. Mevrouw M. diende op 03.10.2017 een asielaanvraag in te Duitsland. De Duitse autoriteiten vroegen de overname van betrokkenen in het kader van de Dublin – akkoorden maar België weigerde dit op 01.12.2017 (voor de vader en E.) en op 06.12.2017 (voor mevrouw). Duitsland werd aldus de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van hun asielaanvragen.

Betrokkenen beroepen zich op de scholing van D. E.. Ter staving hiervan leggen ze twee studentenkaarten voor die betrekking hebben op schooljaar 2014-2015 en 2015-2016. Het administratief dossier bevat nog enkele schoolrapporten uit schooljaar 2012-2013. Betrokkenen leggen geen enkel effectief schoolattest voor maar enkel de twee vermelde studentenkaarten. Het feit dat betrokkene hier in het verleden school gelopen heeft, toont enkel aan dat haar het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert niets aan de vaststelling dat haar ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het toenmalige schoolbezoek van hun kind bewust plaatsvinden in deze precaire situatie. Bovendien merken we op dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat het feit dat zij hier meer dan vijf geleden enkele jaren naar school ging, een actuele tijdelijke terugkeer naar haar land van herkomst bijzonder moeilijk zou maken. Tenslotte merken we nog dat betrokkene op 24.08.2016 samen met vader naar Duitsland vertrok en daar een asielaanvraag indiende. Betrokkene was op dat ogenblik 15 jaar. Het administratief dossier bevat geen enkel bewijs van de scholing van de betrokkene sinds die datum. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

In dit kader beroepen betrokkenen zich tevens op het feit dat zij niet kunnen reizen omdat het minderjarige kind hier school loopt en al meer dan tien jaar in België zou verblijven. Allereerst merken we op dat betrokkene niet langer minderjarig is, zij is momenteel twintig jaar oud. Zij legt geen enkel bewijs van scholing voor in België sinds 24.08.2016, datum waarop zij samen met haar vader naar

Duitsland vertrok. De bewering dat zij minderjarig is hier al meer dan tien jaar verblijft en schoolloopt, wordt aldus niet ondersteund door de objectieve informatie uit het administratief dossier en kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij geen toekomst meer hebben in Armenië, dat zij er geen bindingen meer mee zouden hebben en dat er daar geen systeem voorhanden zou zijn om hen op te vangen na hun jarenlange afwezigheid wat nefaste effecten zou sorteren op hun sociale en psychologische ontwikkeling. Ter staving hiervan leggen betrokkene drie Armeense attesten voor: een attest inzake ontbreken van registratie vastgoed op naam van mevrouw dd. 24.11.2020 en op naam van haar dochter dd. 28.09.2020 en een attest dat er geen informatie beschikbaar is over een inkomen als werknemer dd. 24.11.2020. Echter, deze attesten tonen enkel aan dat er op naam van betrokkenen geen bezittingen ingeschreven zijn in Armenië. Het toont niet aan dat hun andere familieleden (bijvoorbeeld hun ex-echtgenoot/vader) niet over onroerend goed beschikken. Wat betreft het feit dat er geen inkomen als werknemer was voor mevrouw in 2020, dit is volkomen logisch daar mevrouw in België verbleef en niet in Armenië. Het lijkt bovendien erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Betrokkenen verbleven immers meer dan 43 jaar (voor mevrouw M.) en meer dan 9 jaar voor haar dochter in Armenië. Hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Het staat betrokkenen vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat er geen systeem voorhanden is om verzoekers op te vangen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beweren verder dat zij vrezen voor verstoting en discriminatie omwille van hun toebehoren tot een kwetsbare groep indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor verstoting en discriminatie volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkenen verwijzen naar de toestand waarin zij zich bevonden in het land van herkomst, waarbij ze aanhalen dat een terugkeer hun belevenissen zou doen aggregeren met alle nefaste gevolgen van dien. Echter, betrokkenen laten na dit verder te verduidelijken of te concretiseren. Het gaat hier dus om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Het is aan betrokkenen om hun beweringen te staven met minstens een begin van bewijs. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, met name hun vrees op een ernstig en reëel risico om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele

tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen niet aantonen dat er nog andere familieleden van hen in België verblijven. Uit het administratief dossier blijkt wel dat er vroeger nog familieleden van hen in België verbleven, met name hun vader/ex-echtgenoot, hun broer/zoon G. en hun zus/dochter R. Echter, betrokkenen tonen niet aan dat één van deze familieleden zich (terug) in België bevindt. Uit de beschikbare informatie in het administratief dossier blijkt dat G. zich in Rusland zou bevinden en R. in Italië, de verblijfplaats van vader/ex-echtgenoot is onbekend. Het administratief dossier bevat geen enkel bewijs van hun aanwezigheid en dit sinds 24.08.2016 voor dhr. D. K., sinds 20.04.2015 voor G. en sinds 21.01.2011 voor R. De bestaande gezinseenheid blijft aldus volledig behouden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden verwijzen naar de diverse school-en integratieattesten die zij voorleggen bij huidige aanvraag 9bis. Deze voorgelegde attesten zijn zeer beperkt en omvatten twee studentenkaarten, twee verklaringen van vzw De Brug, een arbeidsovereenkomst en een addendum bij het inburgeringscontract. Hieruit blijkt niet dat hun netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Armenië uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij geen officiële inschrijving meer zou hebben in het land van herkomst en aldaar geen subjectieve rechten meer zouden bezitten, evenmin als een feitelijke woon en/of verblijfplaats.

Echter, betrokkenen tonen niet aan dat zij niet terug in regel kunnen stellen met de administratieve gebruikelijkheden in hun land van herkomst. Temeer daar betrokkenen in het bezit zijn van geldige Armeense paspoorten, afgeleverd door de Armeense autoriteiten ondanks hun afwezigheid uit Armenië. Betrokkenen tonen niet aan dat zij geen officiële inschrijving kunnen bekomen. Bovendien tonen betrokkenen niet aan waarom zij zich niet kunnen richten tot de Armeense ambassade te Brussel om via een eenvoudige contactname te informeren naar de nodige uit te voeren administratieve stappen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen roepen verder als buitengewone omstandigheid het feit in dat er in Armenië geen Belgische diplomatieke dienst bestaat waartoe verzoekers hun aanvraag zouden kunnen richten. Verzoekers dienen zich te richten tot de Belgische ambassade te Moskou. Gezien dit feit voor alle Armeense onderdanen geldt, kan dit niet ingeroepen worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien tonen verzoekers niet aan waarom het voor hen onmogelijk is om zich naar Rusland te begeven. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Verwijzing naar beslissingen tot verblijfsmachtiging van "gelijkaardige dossiers" en het invoeren van het gelijkheidsbeginsel vormt geen uitzonderlijke omstandigheid. Het is aan betrokkenen om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsmachtiging hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsmachtiging voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een aanvraag tot verblijfsmachtiging individueel onderzocht.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen. Het vertrouwensbeginsel impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de minister niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F, RvV arrest 229048 van 20.11.2019).

Betrokkenen halen aan dat zij, in geval van een negatieve beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, gehoord wensen te worden door de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. Echter, deze Commissie vormde een onderdeel van de vernietigde instructies van 19 juli 2009 en vormde aldus een deel van het engagement van de toenmalige regering. We merken echter op dat deze instructies vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing en kunnen betrokkenen zich dus niet meer nuttig beroepen op de Commissie voor Advies. Ten slotte dient er op gewezen te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure. Dit element kan dan ook niet weerhouden worden.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Betrokkenen verwijzen in hun aanvraag naar de uitspraken van de voormalige staatssecretaris dhr. Theo Francken en voormalig minister voor Asiel en Migratie, mevrouw De Block. Echter, allereerst merken we op dat noch dhr. Francken noch mevrouw De Block nog bevoegd zijn voor de materie Asiel en Migratie waardoor betrokkenen zich dan ook niet nuttig meer kunnen beroepen op hun uitspraken. Bovendien konden betrokkenen in geen geval aan de verklaringen van voormalig staatssecretaris Theo Francken en voormalig minister Maggie De Block enige rechtmatige verwachting ontleenen dat zij dan geen buitengewone omstandigheden zouden moeten aantonen of dat in hun specifieke situatie dan buitengewone omstandigheden zouden worden aanvaard waardoor de aanvraag op ontvankelijke wijze in België kan worden ingediend (RvV, arrest 230367 van 17 december 2019).

Verzoekers halen aan dat een gedwongen terugkeer onwenselijk is gezien hun integratie en dat dit een trauma zou betekenen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkenen. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie vrijwillig gevolg dienen te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Bovendien impliceert het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoekers beperken er zich toe te benadrukken dat zij tijdens zijn verblijf volledig zijn geïntegreerd en duurzaam lokaal zijn verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze hun integratie hen dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij langer dan negen jaar in België zouden verblijven waarvan het overgrote deel op legale wijze ingevolgde ontvankelijk verklaarde procedures 9ter. De elementen van verblijfsduur en integratie kunnen echter niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid, in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat ze door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zouden verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019). Bovendien merken we op dat betrokkenen een eerste aanvraag 9ter indienden op 21.12.2010 die ongegrond werd afgesloten op 12.01.2011 (behandelingsduur: één maand). Hun tweede aanvraag 9ter, ingediend op 18.02.2011, werd onontvankelijk afgesloten op 24.01.2013. Hun derde aanvraag 9ter, ingediend op 28.02.2013, werd onontvankelijk afgesloten op 08.04.2013. Hun vierde aanvraag 9ter tenslotte, ingediend op 23.03.2015, werd ongegrond afgesloten op 21.04.2015. In casu blijkt de totale behandelingsduur van de gegronde aanvragen 9ter dus twee maanden. Er is dan ook geen sprake van een verblijfsduur die voor het overgrote deel legaal was. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nog nooit in aanraking zijn gekomen met het gerecht en dus geen gevaar betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene uitstekend geïntegreerd zouden zijn, dat zij vloeiend Nederlands zouden spreken, dat zij over lang legaal verblijf zouden beschikken, dat zij al meer dan negen jaar in België zouden verblijven, dat zij de mogelijkheid wensen te krijgen om hun toekomst hier verder uit te bouwen, dat hun integratie duurzame sociale bindingen met zich meegebracht zou hebben, dat zij een uitstekend integratieparcours afgelegd zouden hebben, dat zij hemel en aarde bewogen zouden hebben om zich aan de Belgische waarden en normen aan te passen, dat zij nu uitstekend Nederlands zouden spreken, dat zij ten eerste werk gemaakt zouden hebben van hun integratie waarbij zij zich wel degelijk profileerden en niet onopgemerkt gebleven zouden zijn, dat hun integratie zich op allerlei vlakken afgespeeld zou hebben, dat zij op heden zeer goed Nederlands zouden spreken, dat mevrouw onmiddellijk aan de slag zou kunnen, dat zij zouden kunnen voorzien in hun eigen levensonderhoud, dat zij zich steeds op intensieve wijze gemengd zouden hebben onder de Belgische bevolking, dat zij een grote vrienden-en kennissenkring opgebouwd zouden hebben die hen wil steunen en helpen, dat zij op zeer intense wijze overgegaan zouden zijn tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten, dat zij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt zouden hebben, dat er aan de integratie van betrokkenen geenszins getwijfeld zou kunnen worden, dat onwrikbaar zou vaststaan dat betrokkenen sociale banden met België hebben, dat zij een

meerwaarde zouden vormen voor onze multiculturele maatschappij, dat mevrouw hier in het verleden tewerkgesteld was, dat zij twee verklaringen van vzw De Brug voorleggen evenals een arbeidskaart C, een attest van niet steunverlening door het OCMW, een attest van niet aansluiting bij de mutualiteit en een arbeidsovereenkomst dd. 26.12.2011 en dat mevrouw bij haar vorige aanvraag 9bis verschillende loonfiches en bewijzen van tewerkstelling voorlegde) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Op 19 maart 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor eerste verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 1 april 2021. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

*"Naam, voornaam: M., A.
geboortedatum: (...)1966
geboorteplaats: Jerevan
nationaliteit: Armenië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen', tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, V van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."*

Op 19 maart 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens voor tweede verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 1 april 2021. Dit is de derde bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

*"Mevrouw,
Naam, voornaam: D., E.
geboortedatum: (...)2001
geboorteplaats: Jerevan
nationaliteit: Armenië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."*

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voeren verzoeksters de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsverplichting, van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van het middel zetten verzoeksters het volgende uiteen:

“Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel.

De Raad kan immers in het kader van de materiële motiveringsplicht nagaan of de motieven van het bestreden bevel steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (cf. RvS 13 september 2010, nr. 207.325).

Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel.

Verwerende partij heeft verzoekers hun aanvraag overeenkomstig art. 9bis vw. onontvankelijk verklaard op 19/03/2021 op basis van het ontberen van uitzonderlijke omstandigheden.

Verzoekers hebben de eer om op te merken dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.).

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen".

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998,, R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het ónmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen".

"Buitengewoon" betekent niet dat het "ónmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires".

Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

Er weze benadrukt dat alles kan ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid, voor zover het beantwoordt aan de voornoemde algemene begripsomschrijving.

Verzoekers zijn de mening toegedaan dat verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft en dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met haar concrete situatie en de door hun toegevoegde stukken aan hun initiële aanvraag.

Het staat onstuitbaar vast dat in het land van herkomst - i.e. Armenië - geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is, met dien verstande dat het bestaan van bijzondere omstandigheden aanvaard dient te worden (zie het verzoekschrift ab initio).

Dit is algemeen gekende informatie en staat expliciet gepubliceerd op de website van FOD Buitenlandse Zaken en werd in het verzoekschrift ab initio aangehaald:

[https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/ambassades en consulaten/belgische ambassades en consulaten in het buitenland](https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/ambassades_en_consulaten/belgische_ambassades_en_consulaten_in_het_buitenland)

Verwerende partij heeft niet afdoende onderzocht of in het land van herkomst - in casu Armenië al dan niet een Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is. Er is immers in Armenië geen Belgische diplomatie vertegenwoordiging aanwezig.

Het loutere feit dat deze vereiste op alle Armeense onderdanen van toepassing zou zijn doet hieraan geen afbreuk. Verwerende partij dient elk dossier individueel en zorgvuldig te behandelen en te motiveren.

- *De RvV stelde al reeds dat buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis vrw. omstandigheden zijn die het voor de vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te kunnen doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Ook andere omstandigheden kunnen van die aard zijn, zonder dat zij een gevaar voor het leven betekenen.*

Dat er momenteel zware vijandelijkheden plaatsvinden nabij de contactlijn rond Nagorno- Karabach en de omliggende districten. Gezien de recente ontwikkelingen worden alle niet- essentiële reizen naar Arménië sterk afgeraden. Voor Belgen in Armenië: het wordt ten stelligste afgeraden zich voor niet-essentiële redenen te verplaatsen in richting van de contactlijn en van de internationale grens tussen Azerbeidzjan en Armenië. Het wordt sterk aangeraden de nabijheid van militaire installaties te mijden.

Verwerende partij is uiteraard vanzelfsprekend op de hoogte van dit objectief gegeven en diende na te gaan of verzoeker eerst veilig naar Armenië kon vertrekken om vandaar zich naar Rusland te begeven om aldaar de aanvraag ex art. 9bis in te stellen.

Niettegenstaande dat verzoekers deze onveilige situatie niet hebben gehanteerd in hun verzoekschrift ab initio, waren deze vijandelijkheden op het ogenblik van de behandeling van de aanvraag gaande en aldus publiekelijk gekend.

Verzoekers verwijzen tevens naar de algemeen gekende bedreigingen van de president van Azerbeidzjan en een nieuwe oorlog is slechts een latent gevaar en de voltooiing van de genocide.

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid, terwijl deze situatie degelijk goed gekend was door de overheid.

- *Bovendien werd er al reeds gesteld dat het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) het onwettig verblijf gedooft, zulks uitzonderlijk een buitengewone omstandigheid kan uitmaken in het kader van een humanitaire regularisatie-aanvraag.*

Verzoekers verblijven inmiddels al quasi 11 jaar in het Rijk en zulks sedert 02/05/2010, waarvan delen van hun verblijf in legaliteit. Dit gegeven werd niet afdoende onderzocht in de bestreden beslissing. Verzoekster zelve was slechts 10 jaar oud bij haar aankomst in het Rijk.

Verwerende partij dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en zulks op een afdoende wijze.

- *Verzoekers hebben tevens in het verzoekschrift ab initio aangehaald dat verzoekster slechts 10 jaar was bij aankomst in het Rijk en alhier haar integraal leven tot op heden heeft doorgebracht heeft en bijgevolg totaal geen bindingen meer heeft met Armenië. Verzoekster is thans zwanger en in afwachting van een kind.*
- *De kinderen zijn immers niet in staat het onderwijssysteem te volgen zonder kennis van het schrift van dat land. Dat besliste de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest gekend onder nr. 181193 van 24 januari 2017 in de zaak RvV X / II:*

"Kinderen die al heel hun leven in België schoollopen en daardoor het Russisch schrift niet kennen, hebben een reden om een humanitaire verblijfsaanvraag (artikel 9bis Verblijfswet) in België in te dienen in plaats van met hun ouders te moeten terugkeren naar hun herkomstland, Rusland, om daar een verblijfsaanvraag in te dienen. De kinderen zijn immers niet in staat het Russisch onderwijssysteem te volgen zonder kennis van het schrift van dat land. Dat beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in arrest nr. 181.193 van 24 januari 2017. Volgens de RvV draagt de overheid mede een verantwoordelijkheid voor de integratie en het onderwijs van de kinderen nu de asielprocedure meer dan 6 jaar heeft geduurd en ook de 9bis-procedure meer dan 6 jaar heeft geduurd. De RvV beslist ook dat Dienst Vreemdelingenzaken artikel 8 EVRM onvoldoende heeft onderzocht, nu de kinderen een Belgische halfzus hebben."

Het weigeren van het verblijfsrecht mag enkel als het belang van kind daardoor niet geschaad wordt. Verzoekster ging alhier voltijds naar school. Haar schoolgang werd aangevat vanuit legaal verblijf en heeft zich nadien voortgezet.

Verzoekers zijn feilloos geïntegreerd in het Rijk, tweede verzoekster is het Armeens niet afdoende machtig en heeft geen band met Armenië behoudens haar afstamming.

De stelling van verwerende partij dat de ouders zelf verantwoordelijk voor het feit dat de kinderen alhier naar school liepen, om reden dat dezelfde ouders ervoor gekozen hebben om alhier in de illegaliteit verder te vertoeven raakt kant noch wal en betuigt ter zake van weinig kennis van het administratief dossier.

- *Verzoekers verwijzen ter zake nogmaals naar het arrest van de RvV van 9 juli 2018 nr. 206 633 van 9 juli 2018 in de zaak RvV X / IX alwaar werd gesteld dat de Dienst Vreemdelingenzaken concreet moet nagaan of een langdurig (onwettig) verblijf in België een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis Verblijfswet (Vw), ook wanneer dit verblijf te wijten is aan de keuze van de ouders van verzoeker (zie verzoekschrift ab initio).*

Dat vraagt voor elke individuele situatie een nauwgezet onderzoek en afweging, wat in casu absoluut dient te gebeuren in het belang van verzoekster, die als minderjarige naar België werd gebracht door haar ouders.

- *Tot slot verwijzen verzoekers expliciet naar correspondentie met Dhr. B. N. (administratief expert van verwerende partij), die expliciet stelde dat het indienen van een aanvraag 9bis in het land van*

herkomst geen enkele zin heeft. Verwerende partij geeft middels haar ambtenaar zelf te kennen dat een aanvraag ex art. 9bis vrw. totaal niet gekend is bij de bevoegde Ambassade(s) in een gelijkaardige dossier waarbij de aanvraag 9bis de DVZ nog niet zou hebben bereikt (Stukken 3).

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, wat in casu niet het geval is.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Verwerende partij heeft ten onrechte de procedure art. 9bis vrw. onontvankelijk verklaard.

Dat het bijgevolg daadwerkelijk onmogelijk en onverantwoord is om de aanvraag te doen vanuit het thuisland, aangezien het werkelijk bijzonder moeilijk is voor verzoekers om naar Armenië terug te keren om via daar naar Rusland te verkasten om maanden lang aldaar op hun aanvraag te wachten met een onzekere uitkomst tot gevolg.

Dat het derhalve onmogelijk is om naar Jerevan en/of Moskou te reizen om aldaar de nodige aanvragen te doen. Verwerende partij had dit element moeten onderzoeken en heeft zulks blijkbaar niet gedaan.

Het ontberen van een Belgisch Consulaat in het land van herkomst - in casu Armenië - kan een buitengewone omstandigheid impliceren.

Verwerende partij heeft dit gegeven niet nader onderzocht in de bestreden beslissing.

Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

In casu meent verzoekster dat de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel en tevens een schending van de motiveringsplicht vervat in art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 de Wet van wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk is en dient deze te worden vernietigd.

2.3 Aangaande de gegrondheid van het beroep inzake de bevelen om het grondgebied te verlaten:

Wat betreft de tweede beslissing, de bevelen om het grondgebied te verlaten geldt dat niettegenstaande het feit dat art. 7 van de vreemdelingenwet, eerste lid vrw. een gebonden bevoegdheid betreft,

verwerende partij het zelf nuttig en nodig heeft geacht om deze bevoegdheid slechts uit te putten nadat werd beschikt over de door verzoekers ingestelde aanvraag tot verblijf ex art. 9bis vrw..

Door een dergelijke handelswijze erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Bijgevolg dienen deze bevelen om het grondgebied te verlaten tevens mede uit het rechtsverkeer genomen wegens afdoende samenhang gelet op de hier voren geschetste elementen.

Verzoekers zullen bij de opvolging van de bestreden beslissingen geraakt worden in hun opgebouwde ontplooiing; sociale verankering en gezinscel in België en zullen onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissingen en vorderen derhalve tevens de nietigverklaring van de bevelen om het grondgebied te verlaten op basis van de hier voren uiteengezette redenen."

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet.

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de door verzoeksters aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij de verblijfsaanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De verwerende partij heeft tevens toegelicht waarom zij meent dat uit de door de verzoeksters aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid.

In de tweede en derde bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en wordt gesteld dat eerste verzoekster respectievelijk tweede verzoekster in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Er wordt vervolgens verduidelijkt dat eerste respectievelijk tweede verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum.

Verzoeksters tonen niet aan op welk punt de voormelde motiveringen hen niet in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn gegrond derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en uit artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet, blijkt niet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van voornoemde beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Deze beginselen staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde

verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem wel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het is dan aan de gemachtigde om op afdoende wijze de redenen weer te geven waarom de ingeroepen beletsels niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid.

Aangezien het aan de aanvrager zelf toekomt om de buitengewone omstandigheden naar voor te brengen en te staven, kan de gemachtigde zich beperken tot het weergeven van de motieven als waarom de in de aanvraag aangegeven elementen niet in aanmerking kunnen worden genomen als een

buitengewone omstandigheid die toelaat om af te zien van de regel dat de aanvraag in het buitenland moet worden ingediend. De gemachtigde moet niet zelf onderzoeken en dus ook niet motiveren welke concrete beletsels er, buiten de in de aanvraag gemelde elementen, eventueel wel in aanmerking zouden kunnen worden genomen.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeksters hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Verzoeksters betogen dat de gemachtigde niet afdoende heeft onderzocht of in hun land van herkomst, *in casu* Armenië al dan niet een Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is.

Verzoeksters kunnen niet worden gevolgd in hun betoog aangezien zij voorbij gaan aan het motief: *“Betrokkenen roepen verder als buitengewone omstandigheid het feit in dat er in Armenië geen Belgische diplomatieke dienst bestaat waartoe verzoekers hun aanvraag zouden kunnen richten. Verzoekers dienen zich te richten tot de Belgische ambassade te Moskou. Gezien dit feit voor alle Armeense onderdanen geldt, kan dit niet ingeroepen worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien tonen verzoekers niet aan waarom het voor hen onmogelijk is om zich naar Rusland te begeven. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”* De verwerende partij is aldus weldegelijk op de hoogte van het feit dat er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is in Armenië. Zij oordeelt evenwel dat dit niet als een buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard aangezien verzoeksters zich kunnen richten tot de Belgische ambassade te Moskou. Waar verzoeksters nog stellen dat het loutere feit dat deze vereiste op alle Armeense onderdanen van toepassing zou zijn, geen afbreuk doet aan het voorgaande, dat de verwerende partij elk dossier individueel en zorgvuldig dient te behandelen en te motiveren, blijkt dat verzoeksters het oneens zijn met de motieven van de eerste bestreden beslissing doch tonen zij niet aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. *In casu* blijkt dat de verwerende partij het dossier individueel en zorgvuldig heeft behandeld, doch tot de vaststelling kwam dat het feit dat er in Armenië geen Belgische diplomatieke post bestaat waartoe verzoeksters hun aanvraag zouden kunnen richten en zich aldus dienen te richten tot de Belgische ambassade in Moskou, geen buitengewone omstandigheid uitmaakt daar zij niet aantonen dat het voor hen onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, namelijk de Belgische ambassade te Moskou.

Verzoeksters wijzen erop dat er momenteel zware vijandelijkheden plaatsvinden nabij de contactlijn rond Nagorno-Karabach en de omliggende districten. Alle niet-essentiële reizen naar Armenië worden sterk afgeraden. Verzoeksters verwijzen tevens naar de algemeen gekende bedreigingen van de president van Azerbeidzjan en dat een nieuwe oorlog en de voltooiing van de genocide een latent gevaar zijn.

Zoals verzoeksters zelf stellen, werd de omstandigheid dat er momenteel zware vijandelijkheden plaatsvinden nabij de contactlijn rond Nagorno-Karabach en de omliggende districten, dat gezien de recente ontwikkelingen alle niet-essentiële reizen naar Armenië sterk worden afgeraden, dat het voor Belgen in Armenië ten stelligste wordt afgeraden zich voor niet-essentiële redenen te verplaatsen in de richting van de contactlijn en van de internationale grens tussen Azerbeidzjan en Armenië, dat het sterk wordt aangeraden de nabijheid van militaire installaties te mijden, niet aangevoerd in hun aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet van 28 augustus 2019. De Raad herhaalt dat het aan de verzoeksters toekomt om duidelijk uiteen te zetten waaruit de buitengewone omstandigheden bestaan die hen verhinderen terug te keren naar het land van herkomst om aldaar hun aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. Het is dan aan de gemachtigde om op afdoende wijze de redenen weer te geven waarom de ingeroepen beletsels niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid. Aangezien het aan de aanvragers zelf toekomt om de buitengewone omstandigheden naar voor te brengen en te staven, kan de gemachtigde zich beperken tot het weergeven van de motieven als waarom de in de aanvraag aangegeven elementen niet in aanmerking

kunnen worden genomen als een buitengewone omstandigheid die toelaat om af te zien van de regel dat de aanvraag in het buitenland moet worden ingediend. De gemachtigde moet niet zelf onderzoeken en dus ook niet motiveren over andere mogelijke beletsels, buiten de in de aanvraag gemelde elementen, die eventueel wel in aanmerking zouden kunnen worden genomen. De verwerende partij diende aldus geenszins bij het nemen van de eerste bestreden beslissing een onderzoek te wijden of te motiveren over de zware vijandelijkheden die plaatsvinden nabij de contactlijn rond Nagorno-Karabakh en de omliggende districten. Het gegeven dat het om een publiekelijk gekende omstandigheid gaat, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. Indien verzoeksters menen dat voornoemde zware vijandigheden een buitengewone omstandigheid uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, staat het hen vrij een nieuwe aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen.

De Raad stelt ten overvloede nog vast dat verzoeksters, door te stellen dat er momenteel zware vijandelijkheden plaatsvinden nabij de contactlijn rond Nagorno-Karabakh en de omliggende districten, dat gezien de recente ontwikkelingen alle niet-essentiële reizen naar Armenië sterk worden afgeraden, dat het voor Belgen in Armenië ten stelligste wordt afgeraden zich voor niet-essentiële redenen te verplaatsen in de richting van de contactlijn en van de internationale grens tussen Azerbeidzjan en Armenië, geenszins aannemelijk maken dat zij niet tijdelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst. Immers blijkt uit hun betoog niet naar welke regio zij in Armenië dienen of wensen terug te keren zodat zij geenszins aannemelijk maken dat zij terugkeren naar een Armeens district dat door zware vijandelijkheden wordt getroffen. Evenmin tonen verzoeksters aan dat het gegeven dat de Belgische overheid niet-essentiële reizen naar Armenië sterk afraadt het voor hen zeer moeilijk of onmogelijk maakt om terug te keren naar Armenië, het land waarvan zij de nationaliteit dragen.

Verzoeksters menen voorts nog dat er al reeds werd gesteld door de verwerende partij dat een gedoogd onwettig verblijf een buitengewone omstandigheid kan uitmaken in het kader van een humanitaire regularisatieaanvraag. Zij wijzen erop dat zij inmiddels 11 jaar in het Rijk verblijven en tweede verzoekster slechts 10 jaar oud was bij haar aankomst in het Rijk.

In de eerste bestreden beslissing wordt over het lang verblijf gemotiveerd als volgt:

“Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat zij op 02.05.2010 in België aankwamen. Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 16.06.2011 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 22.12.2015 diende mijnheer D. K., vader van D. E. en ex-echtgenoot van mevrouw M., een tweede asielaanvraag in voor zichzelf en zijn dochter. Deze aanvraag werd afgesloten op 14.10.2016 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De duur van de asielprocedures – namelijk negen maanden voor de eerste en tien maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Uit het administratief dossier blijkt verder dat dhr. D. samen met D. E. op 19.09.2016 een asielaanvraag indiende in Duitsland. Mevrouw M. diende op 03.10.2017 een asielaanvraag in te Duitsland. De Duitse autoriteiten vroegen de overname van betrokkenen in het kader van de Dublin – akkoorden maar België weigerde dit op 01.12.2017 (voor de vader en E.) en op 06.12.2017 (voor mevrouw). Duitsland werd aldus de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van hun asielaanvragen.”

En *“Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij langer dan negen jaar in België zouden verblijven waarvan het overgrote deel op legale wijze ingevolgde ontvankelijk verklaarde procedures 9ter. De elementen van verblijfsduur en integratie kunnen echter niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid, in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partijen maken*

niet aannemelijk dat ze door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zouden verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019). Bovendien merken we op dat betrokkenen een eerste aanvraag 9ter indienden op 21.12.2010 die ongegrond werd afgesloten op 12.01.2011 (behandelingsduur: één maand). Hun tweede aanvraag 9ter, ingediend op 18.02.2011, werd onontvankelijk afgesloten op 24.01.2013. Hun derde aanvraag 9ter, ingediend op 28.02.2013, werd onontvankelijk afgesloten op 08.04.2013. Hun vierde aanvraag 9ter tenslotte, ingediend op 23.03.2015, werd ongegrond afgesloten op 21.04.2015. In casu blijkt de totale behandelingsduur van de gegronde aanvragen 9ter dus twee maanden. Er is dan ook geen sprake van een verblijfsduur die voor het overgrote deel legaal was. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de elementen van lang verblijf, conform de rechtspraak van de Raad van State, niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. De Raad wijst erop dat in het arrest van de Raad van State van 9 december 2009, met nr. 198.769 wordt geoordeeld dat de *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Verzoeksters tonen niet aan waarom daar in hun geval anders over zou moeten worden gedacht. Gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State stelt de Raad dat de beoordeling in de eerste bestreden beslissing niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Verzoeksters maken met hun betoog dat zij gedoogd werden niet aannemelijk dat het lang verblijf hen zou verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen. Verzoeksters gaan voorbij aan het motief dat zij wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De duur van de asielprocedures-namelijk negen maanden voor de eerste en tien maanden voor de tweede- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd. Vervolgens blijkt uit het dossier dat eerste verzoekster op 3 oktober 2017 en tweede verzoekster op 19 september 2016 een asielaanvraag indienden in Duitsland. De totale behandelingsduur van de gegronde aanvragen in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet is twee maanden. Aldus is er, in weerwil van verzoeksters' betoog, geen sprake van een verblijfsduur die voor het overgrote deel legaal was. Het is niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij hun precair verblijf en hun legaal verblijf van twee maanden in België niet als een buitengewone omstandigheid kan aanvaarden.

Waar tweede verzoekster erop wijst dat zij slechts 10 jaar was bij aankomst in het Rijk en alhier haar integraal leven tot op heden heeft doorgebracht maakt zij dit niet aannemelijk aangezien zij op 19 september 2016 een asielaanvraag indiende in Duitsland waarbij Duitsland verantwoordelijk werd voor de behandeling ervan. Tweede verzoekster was op dat ogenblik 15 jaar. Waar zij verwijst naar haar schoollopen stelt de gemachtigde vast dat tweede verzoekster niet langer minderjarig is, zij is momenteel 20 jaar. Bovendien heeft zij geen enkel bewijs van scholing in België voorgelegd sinds september 2016, datum waarop zij samen met haar vader naar Duitsland vertrok. Waar de gemachtigde erop wijst dat de bewering dat zij minderjarig is, hier al meer dan tien jaar verblijft en schoolloopt, niet ondersteund wordt door objectieve informatie uit het administratief dossier, weerlegt verzoekster dit motief niet door de elementen te herhalen in het verzoekschrift. Aldus is het niet aanvaarden van de voormelde beweringen als buitengewone omstandigheid, niet kennelijk onredelijk. Waar tweede verzoekster nog wijst op haar zwangerschap stelt de Raad vast dat zij dit element thans voor het eerst opwerpt in haar verzoekschrift en de verwerende partij hiervan niet op de hoogte bracht. Bovendien maakt zij niet aannemelijk dat de zwangerschap haar verhindert terug te keren naar haar herkomstland. Aangezien tweede verzoekster meerderjarig is kan er geen sprake zijn van een schending van het belang van het kind.

Waar verzoeksters erop wijzen dat zij feilloos geïntegreerd zijn, tweede verzoekster het Armeens niet afdoende machtig is en geen band meer heeft met Armenië, weerleggen noch ontkrachten zij het motief:

“Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij geen toekomst meer hebben in Armenië, dat zij er geen bindingen meer mee zouden hebben en dat er daar geen systeem voorhanden zou zijn om hen op te vangen na hun jarenlange afwezigheid wat nefaste effecten zou sorteren op hun sociale en

psychologische ontwikkeling. Ter staving hiervan leggen betrokkene drie Armeense attesten voor: een attest inzake ontbreken van registratie vastgoed op naam van mevrouw dd. 24.11.2020 en op naam van haar dochter dd. 28.09.2020 en een attest dat er geen informatie beschikbaar is over een inkomen als werknemer dd. 24.11.2020. Echter, deze attesten tonen enkel aan dat er op naam van betrokkenen geen bezittingen ingeschreven zijn in Armenië. Het toont niet aan dat hun andere familieleden (bijvoorbeeld hun ex-echtgenoot/vader) niet over onroerend goed beschikken. Wat betreft het feit dat er geen inkomen als werknemer was voor mevrouw in 2020, dit is volkomen logisch daar mevrouw in België verbleef en niet in Armenië. Het lijkt bovendien erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers meer dan 43 jaar (voor mevrouw M.) en meer dan 9 jaar voor haar dochter in Armenië. Hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Het staat betrokkenen vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat er geen systeem voorhanden is om verzoekers op te vangen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

Ook het motief in de eerste bestreden beslissing dat door een aanvraag via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland in te dienen, de banden met België plots teloor zouden gaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan, wordt niet weerlegd noch ontkracht. Zij gaan voorbij aan het motief: “Verzoekers beperken er zich toe te benadrukken dat zij tijdens zijn verblijf volledig zijn geïntegreerd en duurzaam lokaal zijn verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze hun integratie hen dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).”

Artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt: “Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Waar verzoeksters betogen dat “bij de bevoegde Ambassade(s)” een aanvraag ex-artikel 9bis van de vreemdelingenwet “totaal niet gekend is”, wijst de Raad erop dat de Belgische ambassades worden geacht de wet te kennen en bijgevolg weldegelijk op de hoogte zijn van de mogelijkheid om een aanvraag in te dienen om machtiging tot verblijf via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor hun verblijfplaats of hun plaats van oponthoud in het buitenland. Een aanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet daarentegen dient niet te worden ingediend via de Belgische diplomatieke of consulaire post aangezien artikel 9bis voorziet in een procedure waarbij de machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar de vreemdeling verblijft, indien buitengewone omstandigheden worden aangetoond en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt.

Gelet op het voorgaande maken verzoeksters niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing “niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.” Evenmin tonen zij aan dat de verwerende partij ten onrechte de procedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk heeft verklaard.

Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Verzoeksters maken ook een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel niet aannemelijk. De beschouwingen van verzoeksters laten voorts evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Verzoeksters tonen niet aan met welke, aan de verwerende partij kenbaar gemaakte, elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Wat betreft de bevelen om het grondgebied te verlaten stelt de Raad samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen vast dat er geen duidelijk middel wordt aangevoerd tegen de bevelen. Voor zover uit de summiere uiteenzetting van verzoeksters een middel kan worden gepuurd, lijken zij van oordeel dat de bevelen om het grondgebied te verlaten volgbeslissingen zijn die, indien de eerste bestreden beslissing wordt vernietigd, wegens samenhang met die beslissing middels een vernietiging uit het rechtsverkeer zouden moeten worden gehaald.

De Raad stelt vast dat het beroep tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verworpen (*cf. supra*) waardoor er geen reden bestaat om de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13), thans de tweede en de derde bestreden beslissing, te vernietigen.

Het 'middel' tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN